

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/42/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717204554
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2717204554.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudcov: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Anton Jaček, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanému: M. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XX, A., o zaplatenie 1.558,58 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 3Csp/139/2017-165 zo dňa 5.8.2021, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 538,77 eura, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 708 ods. 1 a 2, § 710, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, 2 prvá veta, 4, 5, § 2 písm. e), f), a), b), d), § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.8.2004 (ďalej aj „ZoSÚ“).

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 24.4.2014 uzatvoril žalobca ako so žalovaným ako majiteľom účtu Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej bol žalovanému zriadený osobný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú. Vzájomné práva a povinnosti bližšie nešpecifikované zmluvou sa riadili (aj) Všeobecnými obchodnými podmienkami banky. Dňa 8.8.2014 bola medzi žalobcom ako bankou a žalovaným ako klientom uzatvorená Zmluva o povolenom prečerpaní na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX, s tým, že táto zmluva odkazovala na uzatvorenú Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb („zmluva o účte“), pričom jej predmetom bolo zriadenie žalovanému Povolené prečerpanie na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX do výšky limitu: 610,- €, s variabilnou úrokovou sadzbou: 19,9 % p.a. Podľa zmluvy bude prekročenie limitu posúdené ako nepovolené prečerpanie. Vo vzťahu k osobe žalovaného ako klienta boli v zmluve uvedené nasledovné údaje: meno a priezvisko, rodné číslo, trvalé bydlisko a štát. Jednotlivé kreditné aj debetné operácie žalovaného žalobca preukazoval výpisom z účtu žalovaného č. XXXXXXXXXXX/XXXX.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že „po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne čiastočne len čo do požadovanej sumy vo výške 538,77 eura.

Podstatným pre daný spor je z hľadiska právneho uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní na účte dňa 8.8.2014, na ktoré žalobca poukázal dodatočne v podaní zo dňa 19.10.2018. Predpokladom uzatvorenia predmetnej zmluvy o povolenom prečerpaní na účte bola existencia záväzkového vzťahu medzi bankou (žalobcom) a klientom (žalovaným) titulom zmluvy o bežnom účte. Dokazovaním bolo preukázané, že sporové strany dňa 24.4.2014 uzatvorili Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorú súd posúdil v zmysle § 708 ObZ. V danom prípade žalobca umožnil žalovanému vykonávanie platieb nad rámec finančných prostriedkov, ktorými disponoval žalovaný na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX, a to formou zmluvy o úvere (§ 710 a § 497 ObZ), pričom čerpanie bolo umožnené do limitu 610,- €. V tejto súvislosti súd uvádza, že v danom prípade sa jednalo o spotrebiteľský vzťah, ktorom mal žalobca postavenie veriteľa (§ 2 písm. b/ ZoSÚ) a žalovaný postavenie spotrebiteľa (§ 2 písm. a/ ZoSÚ). S poukazom na ust. § 1 ods. 5 ZoSÚ v spojení s § 2 písm. f) ZoSÚ (keďže žalobca ako veriteľ umožnil žalovanému ako spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na jeho platobnom účte) je potrebné na spotrebiteľský úver formou prekročenia aplikovať aj ust. § 11 ZoSÚ, podľa ktorého v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 (posudzovania schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov) sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z predloženého listinného dôkazu (zmluva o povolenom prečerpaní), t.j. zo zisteného skutkového stavu a ani z tvrdenia samotného žalobcu nevyplývalo, že by žalobca ako veriteľ posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver, nebolo preukázané, že by žalobca zisťoval údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalovaného ako spotrebiteľa alebo že by nahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch za účelom posúdenia tzv. bonity klienta. Ani v zmluve o povolenom prečerpaní takéto údaje o tzv. bonite klienta neboli uvedené. Podľa súdu, vychádzajúc pritom zo zisteného skutkového stavu veci, žalobca ako veriteľ si tak nespĺnil zákonom uloženú povinnosť v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ, čo bolo zo strany súdu uvedené aj na pojednávaní v rámci predbežného právneho posúdenia. Uvedený postup bol postup stanovený zákonom, preto nebolo povinnosťou súdu žalobcu na preukázanie tohto zákonom stanoveného postupu vyzývať, nakoľko by tým súd zasahoval do hmotnoprávných ustanovení a porušil by tým zásadu „rovnosti“ sporových strán v neprospech žalovaného. Právnym následkom uvedeného stavu je potom v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ to, že poskytnutý úver formou povoleného prečerpania zo dňa 8.8.2014 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Súd preto vzhľadom na vyššie uvedené právne posúdenie predmetného úveru (formou povoleného prečerpania) považoval žalobcu za dôvodnú len v časti zodpovedajúcej rozdielu medzi výškou poskytnutému úveru, resp. uskutočnených debetných operácií na predmetnom účte titulom povoleného prečerpania vo výške 4.429,32 €, a to po odrátaní súm poplatkov a úrokov (bezúročný a bezpoplatkový úver) a celkovou výškou kreditných operácií na účte v sume 3.890,55 €, čoho rozdiel predstavuje suma 538,77 €. V tomto rozsahu vzhľadom na právne posúdenie považoval súd žalobcu za dôvodnú s prihliadnutím na ust. § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi túto sumu (výrok I.). Vo zvyšnej časti, t.j. v sume istiny 1.019,81 € (1.558,58 € - 538,77 €) ako i v časti s úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 1.558,58 € (z dôvodu bezúročnosti úveru) preto súd žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú a zamietol ju (výrok II.).

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pričom postupoval v zmysle § 255 ods. 2 CSP s prihliadnutím na Čl. 17 CSP, s tým, že žalovaný je síce tou stranou sporu, ktorá má čiastočný úspech vo veci, keď k tomu záveru súd dospel na základe toho, že žalobca sa domáhal zaplata sumy 1.558,58 € s príslušenstvom, no súdom mu bola priznaná suma 538,77 € a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá, čomu zodpovedá úspech žalobcu 34,57 % a úspech žalovaného (neúspech žalobcu) 65,53 %. Vzhľadom však na to, že žalovanému žiadne preukázateľné trovy v tomto konaní nevznikli, súd rozhodol, že mu náhradu trov konania nepriznáva. V opačnom prípade, t.j. v prípade priznania nároku na náhradu trov konania, by napokon súd musel rozhodnúť o výške tejto náhrady, no tá by bola v sume 0,- €, čo možno považovať za nehospodárny postup v konaní (Čl. 17 CSP).

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca vo výroku II. Napadnutý rozsudok považuje za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.), rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.). Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca hrubo porušil povinnosť podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ v dôsledku čoho vyhodnotil úver za bezúročný

a bez poplatkov. S takýmto vyhodnotením sa žalobca nestotožňuje. Žalobca poukazuje na samotnú povahu poskytnutého úverového limitu povoleného prečerpania - t. j. poskytnutie úverového rámca k bežnému účtu klienta, z ktorej je totiž zrejmé, že žalobca pre žalovaného viedol pred poskytnutím úveru bežný účet, na základe čoho disponoval informáciami o finančnej situácii žalovaného. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca mal prehľad o finančných prostriedkoch, ktorými žalovaný disponoval, vyplývajúcich z kreditných a debetných transakcií vykonávaných žalovaným. Prílohou podaní žalobcu boli všetky výpisy z osobného účtu žalovaného, z ktorých boli zrejmé všetky transakcie vykonávané na účte žalovaného, na základe ktorých bol žalovanému predschválený úver - poskytnuté povolené prečerpanie. Okrem toho žalobca vykonal aj dopyt do úverového registra, ktorým banka zisťuje existenciu záväzkov žiadateľa a zároveň existenciu nesplácaných záväzkov; z uvedeného reportu vyplynulo, že v čase vykonania dopytu žalovaný nemal žiadne dlžné splátky. Žalobca v prílohe prikladá listinu Credit report analytic - dôkaz o tom, že žalobca nahliadol aj do príslušného registra SRBI za účelom posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver. K možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu Prešov č.k. 16Co/25/2017-114 zo dňa 20.2.2018. Banka má za to, že povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 splnila, žalobca posudzoval jednotlivé kreditné a debetné obraty na účte žalovaného a riadne vykonal dopyt do úverového registra, pričom výsledkom tohto dopytu bol výstup z úverového registra vo forme listiny označenej ako Credit report - analytic. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca si splnil zákonom stanovenú povinnosť uvedenú v § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy a úver nemožno v žiadnom prípade považovať za bezúročný a bez poplatkov, keďže žalobca neporušil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona a v žiadnom prípade sa nemôže jednať o hrubé porušenie povinnosti. Súd prvej inštancie tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže hoci mal k dispozícii všetky výpisy z osobného účtu žalovaného, z ktorých vyplývali informácie o finančnej situácii žalovaného už pred poskytnutím úveru, mal za to, že veriteľ hrubo porušil povinnosti podľa §7 ods. 1 ZoSÚ. Žalobca zároveň uvádza, že uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 10.9.2018 bol žalobca vyzvaný, aby doplnil žalobu o opísanie rozhodujúcich skutočností v zmysle ust. § 132 CSP. Súd žalobcu na doplnenie žaloby ohľadom skúmania bonity nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process), preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Všeobecný súd je tak povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 85/2015-17 z 12. februára 2015). Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 5.8.2021 súd prvej inštancie v rámci predbežného právneho posúdenia z ktorého vyplýva iba skutočnosť, že veriteľ je povinný skúmať bonitu žalovaného, čo aj žalobca skúmal, pričom uvedené vyplývalo minimálne už z výpisov z účtu žalovaného, ako bolo popísané vyššie v texte, teda tieto mal súd k dispozícii. Súd prvej inštancie je zároveň povinný podľa § 129 ods. 1, 2 CSP poučiť stranu sporu o nedostatkoch žaloby s uvedením lehoty a spôsobu, ako má uvedené nedostatky odstrániť. Z gramatického výkladu predmetného ustanovenia pritom vyplýva, že v prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzve na doplnenie/opravu takéhoto podania. Súd nemá fakultatívnu možnosť uvedené vykonať podľa vlastného uváženia, ale zákon mu výslovne prikazuje pokúsiť sa odstrániť uvedené vady konania v § 129 CSP uvedeným postupom. Súd žalobcu na doplnenie žaloby ohľadom skúmania bonity nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Keďže súd prvého stupňa rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania žalobcom uplatňovaných nárokov, hoci bol k takejto činnosti povinný, súd takýmto postupom, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Ide o vady konania, vymedzené v § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktoré sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces.

Žalobca odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/123/2019 zo dňa 28.1.2020, Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/2/2020 zo dňa 28.1.2020, Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/35/2019 zo dňa 28.2.2020, Krajského súdu v Žiline č.k. 9Co/22/2020 zo dňa 26.3.2020, Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/145/2019 zo dňa 31.3.2020, Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co/108/2018 zo dňa 31.3.2020, Krajského súdu v Trnave č.k. 26Co/133/2019 zo dňa 29.4.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č.k. 8CoCsp/36/2020 zo dňa 30.9.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave

č.k. 10Co/108/2019-183 zo dňa 31.3.2021. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v celom rozsahu a zároveň, aby žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

6. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu sa nevyjadril.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bolo zaplatenie istiny v sume 1.558,58 eur s 28 % úrokom od 21.6.2017 do zaplatenia na základe nepovoleného prečerpania na účte žalovaného. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe čiastočne a výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 538,77 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Žalobca odvolaním napadol výrokom II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol (istiny 1.019,81 eur a 28 % úrok zo sumy 1.558,58 eur od 21.6.2017 do zaplatenia) z dôvodu vyhodnotenia poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov pre porušenie povinnosti žalobcom posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa - žalovaného splácať spotrebiteľský úver.

9. Podľa žalobcu súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože dospel k nesprávnemu záveru, že žalobca ako veriteľ pri poskytnutí úveru nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ.

10. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

11. Pod právnym posúdením je potrebné rozumieť činnosť súdu, pri ktorej sa zo skutkových zistení vyvodzuje právny záver a aplikuje konkrétna právna norma na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávny právny záver.

12. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu správne ustálil, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva riadiaca sa ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Súd prvej inštancie vyhodnotil predmetný spotrebiteľský úver za úver bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 2 ZoSÚ z dôvodu, že žalobca nepreukázal zisťovanie príjmov a výdavkov žalovaného pre posúdenie jeho schopnosti splácať úver.

13. Podľa § 7 ZoSÚ veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa

poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru (ods. 1).

14. Z obsahu preskúmaného spisu nevyplýva, že by v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca tvrdil a predložil dôkazy na preukázanie posudzovania schopnosti žalovaného splácať úver. Odvolací súd tak súhlasne so súdom prvej inštancie konštatuje hrubé porušenie povinnosti žalobcu zakotvenej v ustanovení § 7 ods. 1 ZoSÚ.

15. Podľa ustanovenia § 11 ods. 2 druhá a tretia veta zákona o spotrebiteľských úveroch v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

16. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva záver, že žalobca poskytol žalovanému úver bez riadneho posúdenia jeho schopnosti splácať úver, pretože z listín predložených žalobcom nevyplýva, že by veriteľ posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver. Odvolací súd sa tak stotožňuje s vyhodnotením úveru ako bezúročného a bez poplatkov a konštatuje, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť rozdiel medzi skutočne poskytnutými úverovými prostriedkami a splatenou sumou a vo zvyšku žalobu zamietol.

17. Žalobca k odvolaniu pripojil listinu - Credit report analytic, dôkaz o nahliadnutí do registra SRBI za účelom posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Žalobca týmto tvrdí novú skutočnosť a predkladá nové dôkazy. Novoty v odvolacom konaní sú však prípustné len za zákonom taxatívne vymedzených dôvodov.

18. V zmysle § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

19. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a súdom prvej inštancie boli poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je preto prípustná len za splnenia zákonom taxatívne stanovených podmienok. Právo na uplatnenie prípadných novôt je pritom podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Je teda povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalobca pritom žiaden takýto dôkaz nepredložil a ani netvrdil, že listinu - Credit report analytic ako dôkaz z nejakých dôvodov nemohol použiť v konaní pred súdom prvej inštancie. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené, odvolací súd na predmetný listinný dôkaz nemohol prihliadnuť. Vychádzal preto len z výsledkov z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie.

20. Vo vzťahu k žalobcom namietaného postupu súdu prvej inštancie, ktorý ho nevyzval na doplnenie podania, odvolací súd konštatuje, že na postup podľa § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky. V procese vedenia sporových konaní je totiž potrebné rozlišovať medzi situáciou, keď súd považuje žalobu za neurčitú pre niektorý z dôvodov uvedených v ust. § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku a situáciou, keď je žaloba z procesného hľadiska v poriadku, avšak žalobca v nej neuviedol všetky relevantné skutkové tvrdenia vo vzťahu k uplatňovanému nároku a tieto ani počas konania nedoplnil, čo malo za následok jeho neúspech v konaní z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Podstatou problému v posudzovanej veci bol

nedostatok skutkových tvrdení o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a následne aj neunesenie dôkazného bremena žalobcom a pokiaľ by súd v danom prípade vyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení k nim uplatňovaného nároku, takýto postup by bol považovaný za nepríjemný zásah do rovnosti zbraní sporových strán a zároveň by to bolo v rozpore so zásadou kontradiktórnosti uplatňovanou v civilných sporových konaniach.

21. O náhrade trov prvoinštančného konania súd prvej inštancie správne rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pretože žalobca bol vo veci úspešný čiastočne, vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania žalobca nevzniesol osobitné námietky, odvolací súd preskúmaním tohto výroku nezistil pochybenie súdu prvej inštancie.

22. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalobcu sú nedôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto v súlade s citovaným ustanovením § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku ako vecne správny potvrdil.

23. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

24. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).